

СУМОЗНАВСТВО

СТАРШЕ ЮНАЦТВО 17 РОКІВ

1. Що означають букви СУМ?

СУМ - це скорочення назви Спілка Української Молоді.

2. Яка є мета СУМу?

СУМ хоче об'єднати на добровільній базі доростаючу українську молодь (від 4-го до 18-го року життя включно) і виховати в українському, християнському, патріотичному дусі свідомими, чесними і працьовитими людьми, добрими громадянами і відданими українцями.

3. Що СУМ бажає вціпити у серця кожного сумівця?

У юнацтві СУМ юнаки та юначки виховуються стати:

1. **добрими Божими дітьми**, які живуть згідно Божого закону, і добрими християнами, які приймають участь в житті своєї церкви;
2. **гордими українцями**, які дорожать спадщиною українського народу, в першу чергу українською мовою;
3. **свідомими українцями**, ознайомленими із минулим та сучасним життям рідного народу;
4. **прикладними та творчими людьми**: чесними, братерськими, обов'язковими, працьовитими та відважними у житті;
5. **зарадними в житті** як найкраще приготовленими до життя і з відповідним знанням про своє природне та суспільне оточення;
6. **гордими сумівцями**, які приймають активну участь у сумівському житті: ходять на сумівські сходина та другі сумівські імпрези (апелі, прогульки, свята), вплачують вкладку, виконують обов'язки, взяті на себе, та читають журнал для сумівського юнацтва – “Крилаті”.

4. Які є виховні заложення СУМ (educational objectives)?

➤ Бог і Україна – гасло і дороговказ

Бог і Україна – це два великі й святі слова, вписані на прапорі Спілки Української Молоді – як гасло, або мотто життя сумівців, та як дороговказ, що вказує на найважливіші цілі нашого життя. Таким найважливішим у житті є **служіння Богові**, нашому Творцеві, **та Україні**, нашій Батьківщині, землі, що давала життя і силу народові з якого ми походимо.

➤ Знання – духовна сила і зброя

Знання потрібне для того, щоб пізнати та зрозуміти явища, які ми стрічаємо у житті. **Знання** дає нам засоби розв'язати складні проблеми нашого світу та життя суспільств і людини.

Здобуваючи знання, людина збагачує свій дух і творить сильну основу на якій може будувати власний світогляд. **Знання** збуджує свідомість найвищої мети людського життя: змагання до добра і правди, до сили і краси.

➤ Ідеолістичний світогляд

СУМ виховує і розвиває в Юнацтві інтелектуальні сили, релігійну і національну свідомість та почування, основані на **ідеалістичному світогляді** українських християнських Церков, на їхніх моральних та етичних засадах, як теж на високоякісних вартостях витворених українським народом. СУМ розглядає матеріальний світ як засіб для вияву і плекання духових сил людини, спільнот і народів.

➤ Любов до ближнього

Любов до ближнього – це після любови до Бога найвища чеснота людини. Великі постаті із української історії є прикладами любови до ближнього, жертвенности та героїзму.

➤ **Любов до України**

СУМ заціплює і розвиває **український патріотизм** – любов і готовість служити Україні, через пізнання історії українського народу, пізнання його землі з її природними багатствами, через вивчення і засвоєння української культури, опанування і володіння українською мовою, та плекання свідомости, що Україна має за собою кількатисячолітню гарну і багату традицію.

➤ **Віра, бадьорість і оптимізм**

До здійснення особистих, національних і вселюдських ідеалів потрібний людині великий скарб, яким є **віра**.

Віра у власні сили, як теж віра в національні і вселюдські ідеали правди і добра – це, поруч із іншими чеснотами, основа любови і пошани рідного, підвалина особистої і національної гідности.

Духове обличчя українського юнацтва повинні характеризувати **бадьорість і оптимізм**, бо вони разом з любов'ю і вірою є тією могутньою і рушійною силою, що може подолати найбільші перешкоди в особистому і національному житті людини.

При такій настанові до життя, повній бадьорости і оптимізму, ніякі хвилеві не успіхи чи навіть і нещастя не будуть спроможні захитати віри у слушність справи, ані теж інтенсивности боротьби в ім'я кращого майбутнього.

➤ **Свідомість обов'язку і відповідальности**

Сумівці вчаться, що кожна людина має **обов'язки** перед Богом, родиною, другими людьми, громадою, і рідним народом.

Сумівці вчаться, не легковажити цими обов'язками, бо у таким випадку світ стане дуже поганим місцем для людей.

Сумівці вчаться не спихати свій обов'язок на других, бо і другі стануть подібно діяти.

Сумівці також вчать, що обов'язок це не тільки виконання того, що нам хтось скаже чи нас попросить зробити, але також щоденне діяння і поведження згідно із свідомістю, що ми є християни, українці та сумівці.

➤ **Цілеспрямованість і ідейність**

В особистому і суспільному житті першорядну роль відіграє провідна життєва ідея, у здійснюванні якої людина вбачала б сенс свого існування і життєвої боротьби. Основною метою повноякісної української людини була і завжди повинна бути відданість і готовість служити українській нації та її державотворчій ідеї. Саме вміння і готовість підпорядкувати всі свої сили і здібності для досягнення поставленої собі мети називається **цілеспрямованістю**. Впарі з цілеспрямованістю йде **ідейність**. Вона прикметна українській людині і полягає на усвідомленні доцільності і важливості зв'язку поміж особистими завданнями і національними обов'язками.

➤ **Сила волі та емоцій**

У праці та переборюванні труднощів дуже важливу роль відіграють **вольово-емоціональні** якості людини. Воля виявляється під час виконання праці, постанови здійснити намічений план, а особливо у переборюванні внутрішніх і зовнішніх труднощів. Усвідомлення мети, добровільна, рішуча і стійка постанова здійснити її, і вкінці саме здійснення, — ось фактори, що складаються на так звану сильну волю. Якщо сильна воля проявляється з метою виконання добрих вчинків, тоді вона, воля, є не тільки **сильною**, але — що найважливіше — **доброю**. Людина доброї і сильної волі вміє добиватися поставленої гарної мети і доводити справу до кінця. Могутнім рушієм волі, чи вольової дії (обміркованої дії) є емоціональні стани людини, або іншими словами — її почуття, настрої, наставлення, переживання, спричинені внутрішніми психічними процесами (думками, уявленнями) або зовнішніми відчуттями-сприйманнями. Багато позитивних емоцій та нагод виробляти **добру і сильну волю** дає краса і чар природи, таборування, добра лектура, кожна плянова і систематична корисна праця, вміло переведені заняття, як гутірки, лекції, мистецькі імпрези, мандрівки, прогульки та екскурсії, спортові вправи і змагання, теренові змаги, гри, забави, успішне поборювання перешкод тощо. Зразки доброї і сильної волі, своєю невтомною працею і світлими чинами, подиктованими почуттям самовідданої любові до України, дали українському юнацтву будівничі української історії і культури та герої наших визвольно-державницьких змагань.

➤ **Фізична вправність, сила і здоров'я**

У парі з духовим розвитком української доростаючої молоді повинно йти і її фізичне виховання. Гарне, сильне і здорове тіло українського юнака чи юначки повинно бути досконалою структурою для плекання і вияву їхніх духових вартостей. — «В здоровому тілі — здорова душа!» Фізичне виховання (тіловиховання) розвиває в людині, а особливо в молоді, цілий ряд таких користей і чеснот, що разом із фізичною силою, здоров'ям і гарною поставою, у своїй сумі складаються на повноякісні особовості з такими прикметами характеру, як **фізична вправність, загартованість** до невигод і готовість успішно поборювати їх, **почуття** чести у змагу, грі і праці, бистрота, рішучість і обережність, толерантність, **дружність**, відвага і **лицарськість**, життєрадість, динамічність, точність, сильна і добра воля, тощо.

➤ **Працьовитість і творчий вияв духовних сил**

Духова і фізична праця — це життєва конечність і справа чести одиниці і спільноти. Працею здобуває людина не тільки необхідні матеріальні блага, але й духові користі, без яких життя її, громади і цілого народу було б неможливе. Тому праця людини є не тільки її особистим, але й громадсько-національним обов'язком, бо вона, крім творення передумов прожитку, дає людині фізичну силу і здоров'я, велике моральне вдоволення, почуття особистої і національної гідності і користі.

Чесність і пильність у праці, чесний і раціональний змаг за кращі осяги, дружність і допомога другим у співпраці, що пов'язані з високою ідейною цілеспрямованістю, — це не тільки запорука розвитку найкращих чеснот поодиноких людей і вияву тих чеснот у формі гарних особовостей, але через них і найкращий засіб розвитку і вияву високоякісних прикмет культурної і творчої громади, а в дальшому і цілої нації.

Творчість — це насамперед велика, постійна і напружена праця, яка дає нові, оригінальні осяги, завдяки глибокому і систематичному знанню, динаміці творчої уяви, змислові винахідливості та інтуїції. Тільки той може творити, хто хоче і вміє думати та працювати. Основною умовою продуктивності творчої діяльності є постійність та систематичність у праці, успіх якої дає глибоке вдоволення та створює стан натхнення, що своєю чергою спонукує людину до дальшої ще успішнішої творчої праці. Чесне, творче і натхненне ставлення до праці, яке лежало і лежить в основі видатних постатей української (як теж і світової) історії і культури в минулому і сучасному, є одним із основних дороговказів СУМ у виховній праці Юнацтва.

➤ Скромність та особиста і національна гідність

Український юнак (-чка), попри свою ідейність, гордість на національну приналежність, високу вимогливість до себе, повинен (-нна) бути **скромним** (-ною). Кожному, хто має особисту гідність, -- властиві **правдомовність, справедливість і почуття чести**. Маючи їх, навіть найскромніша українська людина не дозволить, щоб будь-хто зневажав її особисті і національні почування, бо це було б потоптанням правди, справедливості і чести. В таких випадках вона готова по-лицарськи стати в обороні власного імені і чести своєї нації, бо попри особисту скромність вона **горда на свою національну приналежність** і дорожить нею в кожній ситуації свого життя.

➤ Дружність і побратимство та сумівська спільнота

Дружність і побратимство — конечні передумови щирого співжиття, співпраці та взаємної собі допомоги між культурними людьми, а далі між: спільнотами і народами. По своїй природі людина — це суспільна одиниця, що не спроможна жити самотньо для себе самої, її місце і призначення — гурт, спільнота, нація. В них вона відчуває себе щасливою, розвиває і виявляє найкраще свої спроможності та найуспішніше здійснює свої плани невпинною та корисною творчою працею. Цього не можливо було б уявити собі без **дружності і побратимства**. Дружність і побратимство існують там, де панує взаємне розуміння, братерська любов, згідливість, особиста скромність і гідність та пошана себе і других, спільні за-інтересування та ідеї, готовість допомагати собі взаємно в потребі, підпорядкування власного «я» для загального добра та спільна і віддана праця, або боротьба в прямуванні до наміченої мети.

Гарні зразки дружби і побратимства може знайти Юнацтво серед лицарства княжої, козацької та новітньої доби історії України та в її літературних творах.

➤ Лицарскість

Разом із любов'ю до ближнього плекається в українському народі чеснота лицарськості (зберігання у житті традиційного ідеалу життя давніх лицарів творити добро та вставлятися за покривдженими). Чеснота лицарськості включає: чесність із собою і в стосунках із

другими, готовність безкорисно допомагати потребуючим, дружність і побратимство, відвагу і хоробрість перед небезпекою, рішучість вести боротьбу в обороні чести своєї нації і для здобуття щастя рідному народові, вірність великим та високим ідеалам Правди, Добра і Справедливості.

➤ **Суспільно-державницька виробленість і національна солідарність**

Кожна свідомо та ідейна українська одиниця повинна бути активним членом організованого життя української спільноти. Свідомість свого нерозривного зв'язку з цією спільнотою, членом якої є дана людина, а відтак і з цілістю української нації, свідомість того, що спільні обов'язки стоять вище від вузько особистих інтересів, здисциплінованість, систематичність, відданість і послідовна активність в ім'я загального добра, — це основа організаційної виробленості доброго члена української нації. Плекання дружніх взаємин та співпраці з ними, як з братніми організаціями по виховній лінії, — це одне із головних завдань Спілки, що його диктує обов'язок братньої любови та національної солідарності.

Рівночасно з цим, Спілка Української Молоді розвиває в Юнацтві національну солідарність до всіх тих українських суспільно-культурних та релігійних установ і окремих осіб, яких ідеологічні принципи не суперечать духовості, світоглядіві та державницьким ідеям і концепціям української нації.

➤ **Самовиховання та ініціативність**

Поруч родини, школи, церкви та оточення як природніх і штучних середовищ, Ю СУМ є важливою виховною організацією для українського юнацтва. В ній воно здобуває і доповнює своє теоретичне і практичне знання, позашкільною працею над собою, методом **самовиховання**. В цій системі виховання молодь має широкі можливості самовияву у спільній праці (згідно з опрацьованою і поданою їй програмою), в якій вона бере активну участь під наглядом досвідчених виховників (-ниць) з метою проявляти корисну діяльність та суспільну виробленість плеканням ідейности, цілеспрямованості!, порядку і дисципліни, або іншими словами, — плекати гарні звички, робити властиві речі у властивий спосіб та у відповідний час.

Крім того і щоденне життя юнака (-чки) поза рамцями СУМ (дома, в школі, в церкві, на вулиці тощо) є невід'ємним і постійним виховним чинником, бо в цім т. зв. приватнім житті він (вона) завжди пам'ятає про свої обов'язки і поведінку та на кожному кроці плекає всі чесноти прикладного українського юнацтва. В атмосфері такого виховного процесу Юнацтво зазнає гарних переживань, здобуває і поширює своє знання і практичні вмілості, плекає дружбу, **любов добра, ладу, краси і правди**, ідейність і дисципліну, фізичну вправність, силу і здоров'я, а особливо творчу уяву і працю та готовість і стійкість у поборюванні труднощів, які своєю чергою розвивають так дуже важливу **ініціативність**, ідейно цілеспрямовану динамічність, самостійність та пляновість дії.

➤ **Лад, краса, добро та чар природи**

Почуття ладу, краси і добра — властиве кожній нормальній людині. Воно — одне із найкращих почувань, бо є тим Божим даром, що робить людину ідейною, обов'язковою, точною, правдомовною, щирою, дружньою, щасливою, охочою до життя, бадьорою в праці, видержливою, шляхетною та невгнутою в поборюванні життєвих перешкод і труднощів. Найдосконалішим прикладом ладу, краси і добра є таки сама **людина**. Український народ, завдяки Божій обдарованості, займає особливе місце під цим оглядом. Геній українського духа дав людству високоякісні зразки культури, якою захоплюються другі народи і яка дає всім українцям підставу і право бути гордими на приналежність до української нації. Тому **обов'язком усіх українців**, а особливо юнацтва і молоді, є **пізнавати** велику, багату і прегарну **українську** культуру та плекати і говорити **українською мовою**, бо в них панують лад, **краса і добро**, що силою свого гармонійного і досконалого поєднання найкраще спроможні ушляхетнювати душу. Другим гарним зразком гармонійного поєднання ладу, краси і добра є **природа**, що пориваючо захоплює нас чаром своїх барв, музикою тиші і шуму, величчю скель, ярів і долин, живучістю рослин і звірят, співами птиць, рвучкістю і повільністю потоків і річок, глибиною океанів, зміною пір року, ясністю сонця, таємничістю місячних і темних ночей, легкістю погідного подуву і ароматом зілля-квітів та вкінці містерією часу, простору й неосяжності небесних тіл та закономірності всесвіту. Вглибитися в це все і відчувати чар його — дає людині насолоду, охоту жити, поборювати життєві труднощі, працювати, змагати до ладу і краси та творити добро.

➤ **Честь України! – Готов Боронити!**

«ЧЕСТЬ УКРАЇНИ — ГОТОВ БОРОНИТИ!» — це не тільки форма привіту СУМ, але рівночасно і великі національно-зобов'язуючі слова, що ними Юнацтво, як і все членство СУМ, засвідчує свою повсякчасну готовість стояти на сторожі чести української нації, боронити її право на самостійне державне життя, дбати про її добре ім'я та славу серед інших народів. Особиста гідність, національна свідомість і любов до України — це основа почуття **національної чести**. Виступати в обороні національної чести є рівнозначне з обороною особистої гідності, бо ці поняття нероздільні й органічно пов'язані зі собою. Прапор СУМ зі святим написом «БОГ І УКРАЇНА» — це символ слави і чести України, гасло та дороговказ, весь зміст праці dorостаючої української молоді.

5. Скільки цих засад є?

18

6. Який є щоденний привіт СУМу?

Гартуйсь – це щоденний привіт сумівців.

7. Що означає слово Гартуйсь?

Гартуйсь походить з слова гартуватися. **Гартуватися** - значить зміцнювати силу і витривалість, зносити холод, страх, труднощі, лихо і тяжку роботу. Сумівець / сумівка мусить пам'ятати, що життя не завжди легке і не все доведеться легко досягнути, тому треба себе скріплювати, щоб не піддаватися тяжким обставинам.

8. Який є святочний привіт СУМу?

Честь України! – Готов Боронити! - це святочний привіт при офіційних або формальних зустрічах.

9. Яке є гасло СУМу?

Бог і Україна – є гаслом СУМу.

10. Хто є патроном СУМу?

Святий Архистратиг Михаїл є патроном СУМу.

11. Чому Святий Архистратиг Михаїл є патроном СУМу?

Святий Архистратиг Михаїл є патроном СУМу тому, що він є символ провідника і переможця. Наші предки обрали Архистратига Михаїла за патрона України і нашої столиці Києва.

12. Хто був Святий Архистратиг Михаїл?

Перш, ніж покликати до існування людину, Господь Бог створив ангелів. Ангели - це безтілесні, і безсмертні духи, обдаровані розумом, волею і могутністю. Над ними Бог поставив сімох архангелів, серед яких були Сатанаїл і Михаїл. Швидко Сатанаїл відчув невдоволення своїм другорядним становищем – йому захотілося стати нарівні із самим Богом. Підбуривши частину ангелів, Сатанаїл повстав проти Бога – “і сталася на небі війна”. Проти бунтівників виступив **Архангел Михаїл** на чолі війська ангелів, які лишилися вірними Богові. Кинувши клич “Хто як Бог” (звідси і походить його ім’я – Мі-ха-ель), він переміг Сатанаїла та його ангелів і скинув їх у пекло. Бог призначив Михаїла провідником ангелів, тому його почесний титул Архистратиг.

13. Які є закони Старшого Юнацтва СУМ?

1. Будь вірним (-ою) Богові та сповняй Його заповіді.
2. Пізнавай і люби Україну, борони її чести та будь гордим (-ою) на приналежність до української нації.
3. Будь вірним (-ою) українській державницькій ідеї та готуйся її здійснювати.
4. Люби і шануй своїх батьків та будь їм слухняним (-ою).
5. Дорожи ім'ям Співки Української Молоді та пови-нуйся її владі.
6. Будь добрим (-ою) і справедливим (-ою) та допомагай ближнім у потребі.
7. Шануй власну гідність і гідність других, плекай лад, дружбу і національну солідарність.
8. Здобувай і поглиблюй знання, ушляхетнюй свої думки та поширюй свій світогляд.
9. Пізнавай себе, плекай красу і силу духа, та збагачуй гарними прикметами свій характер: будь чесним (-ою), працьовитим (-ою), точним (-ою), обов'язковим (-ою), правдомовним (-ою) і лицарським (-ою).
10. Плекай віру у власні сили, будь бадьорим (-ою) і життєрадісним (-ою).
11. Дбай про здоров'я і плекай силу й справність тіла.
12. Пізнавай і люби природу.

14. Хто носить зелену краватку в СУМі?

Молодше юнацтво носить зелену краватку.

15. Чому кольір молодшого юнацтва є зеленим?

Зелений кольір вибрано для молодшого юнацтва, бо він вказує на **юність і красу**.

16. Хто носить малинову краватку в СУМі?

Старше юнацтво носить малинову краватку.

17. Чому кольір старшого юнацтва є малиновим?

Малиновий кольір вибрано для старшого юнацтва, бо він вказує на **запал і любов**. Козацькі стяги – прапори були малинового кольору.

18. Хто носить синю краватку?

Дружинники носять синю краватку. Дружинник мусить мати 18 років життя.

19. Хто носить бронзову краватку?

Сеньйори носять бронзову краватку. Сеньйор мусить мати 50 років життя.

20. Хто може належати до суменят?

Діти українського походження у віці 4-5 можуть належати до суменят.

21. Хто може належати до молодшого юнацтва СУМ?

Діти українського походження у віці 6-12 років можуть належати до молодшого юнацтва СУМ.

22. Хто може належати до старшого юнацтва СУМ?

Діти українського походження у віці 13-18 років можуть належати до старшого юнацтва СУМ.

23. Як називається СУМівський гімн?

Сумівський гімн називається **“В гору прапори”**.

24. Коли юнак / юначка стають членами молодшого юнацтва?

Після зложення I-шого іспиту молодшого юнацтва та зложення “Слова” юнак/юначка одержує відзнаку СУМ, з правом носити її на грудях, над лівою кишенею сорочки однострою. З того моменту юнак / юначка стають членами молодшого юнацтва СУМ.

25. Що є “Слово”?

Молодше юнацтво СУМ, після 1-го іспиту, складає присягу (oath) яке називається “Слово”. Виголошується присяга підчас апелю на прапорі Відділу Юнацтва СУМ такого змісту:

- “Вступаючи в ряди Юнацтва Спілки Української Молоді, обіцяю:
- бути доброю українською дитиною (молитись, шанувати родичів і старших, пильно вчитися в школі),
 - бути слухняним (-ною) юнаком (-чкою) Спілки Української Молоді”.

26. Коли юнак / юначка стають членами старшого юнацтва?

Після здачі III-го іспиту молодшого юнацтва та зложення “Обітниці” юнак/юначка стають членами старшого юнацтва та одержують малинову краватку і відзнаку – емблему СУМ, яку з того часу має право носити на лівому рукаві сорочки сумівського однострою.

27. Що є “Обітниця”?

Молодше юнацтво СУМ, після III-го іспиту, при переході з Молодшого до Старшого Юнацтва, складає присягу (oath), яка називається “Обітниця”.

Виголошується прияга підчас апелю на прапорі Відділу Юнацтва СУМ такого змісту:

“Пізнавши основні ідеї і правди Юнацтва СУМ, урочисто обіцяю:

- бути вірним (ною) Богові й Україні,
- придержуватися в житті законів Юнацтва Спілки Української Молоді,
- слухатися сумівської влади.”

28. Що є “Приречення”?

Після II-го іспиту Старшого Юнацтва СУМ, при переході до Дружин СУМ, кожний (на) старший (ша) юнак (чка) складає «Приречення» такого змісту:

«Я, син (дочка) Великого Українського Народу, добровільно і з почуттям відповідальності прирікаю:

- Бути вірним Богові й Україні, плекати високі морально-етичні, християнські та національно-державницькі чесноти духа;
- Придержуватися в житті законів Спілки Української Молоді та бути карним і активним її членом;
- Бути активним і дисциплінованим членом організованого життя української спільноти;
- Боротись за побудову і силу Української Самостійної Соборної Держави».

29. Що є рій?

Рій - це добровільне згуртування хлопців, або дівчат такого самого віку, що хочуть спільно провадити свої зайняття, гри, забави, гутірки, співи, мандрівки, тощо.

30. Що є Відділ Юнацтва СУМ?

Відділ Юнацтва СУМ творить, що найменше два рої, які можуть бути - один рій молодшого та один рій старшого юнацтва, або два рої молодшого або старшого юнацтва.

31. Хто провадить працею Відділу Юнацтва СУМу?

Булавний провадить працею Відділу Юнацтва СУМу.

32. Хто є булавним Вашого Відділу Юнацтва СУМ?

Булавним нашого Відділу є _____

33. Що є Осередок СУМ?

Відділ Юнацтва, дружиники і сеньйори СУМ які знаходяться в даному місці творять Осередок СУМ.

34. Хто провадить працею Осередку СУМу?

Голова Осередку провадить працею Осередку СУМу.

35. Хто є головою Вашого Осередку СУМу?

Голова нашого Осередку є _____.

36. Хто є патроном Вашого Осередку?

Кожний Осередок має патрона. Патроном може бути особа або історична дата України.

Патроном нашого Осередку є:

_____.

37. Що є Крайова Управа СУМ?

Працю всіх Осередків СУМ, які знаходяться в тій самій країні координує Крайова Управа СУМ.

38. Хто є головою Крайової Управи СУМ?

Теперішній голова Крайової Управи СУМ в Америці є Друг Андрій Бігун. Його каденція є від 2008 до 2012 рр.

39. Що є Світова Управа СУМ?

Працю всіх Крайових Управ СУМ які знаходяться в різних державах координує Світова Управа СУМ.

40. Хто є головою Світової Управи СУМ?

Теперішня голова Світової Управи СУМ є Подруга Мирослава Підгірна. Її каденція триває від 2006 до 2011 років.

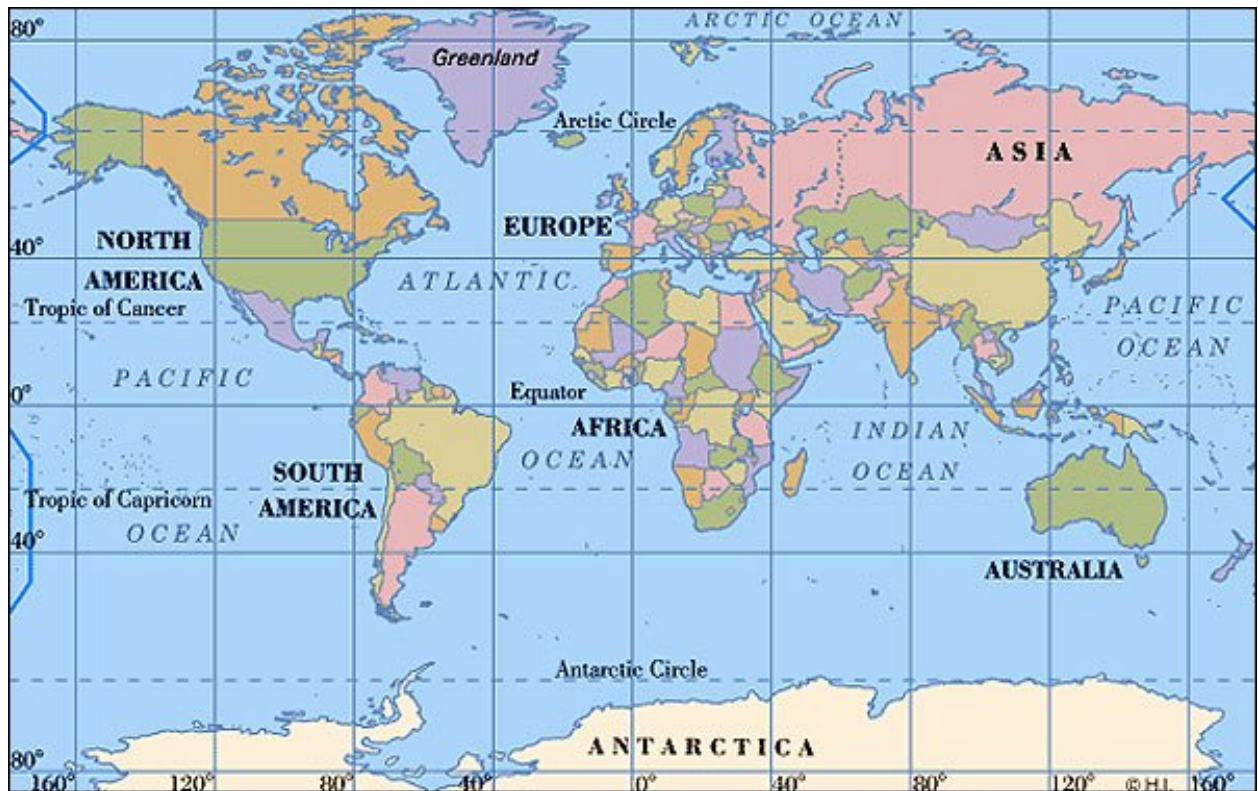

41. В яких країнах світу існує Спілка Української Молоді – СУМ?

Спілка Української Молоді існує в:

- Австралії
- Аргентині
- Бельгії
- Велико Британії
- Естонії
- Канаді
- Німеччині
- Сполучених Штатах Америки
- Україні й
- Франції

42. Покажіть на мапі, де ці країни знаходяться.

42. Які предмети знаходяться на великій емблемі СУМу?

На емблемі нарисовано букви СУМ у формі тризуба (герб України). Під буквами є два дубові листки, а посередині цих листків є жолуді. На тлі емблеми є сонце і його проміння.

43. Що означають окремі частини емблеми СУМу?

1. *Білі букви СУМ* - Білі букви означають **чистоту ідеї**. Букви, які виглядають як тризуб, вказують, що праця СУМ-у є для добра української держави і народу.
2. *Сонце* - вказує на **теплоту не тільки українського народу, але і особисту теплоту кожного сумівця**. *Соняшне проміння* – освітлює нам **дорогу до громадської та особистої праці** (для добра України) і **перемоги** (перебороти перешкоди в житті).
3. *Дубове листя* – це є плід сильного дуба , а цей плід дозріває і дає жолуді. Це листя означає **міць і силу**, бо дуб - це найміцніше дерево.
4. *Дубовий жолудь*, з якого родяться дуби, **символ сильної праці**.

44. Гасло СУМ на 2009 рік -

Цьогорічне гасло є:

«Хто борець – той здобуває світ»

46. Відзнаки СУМу

Організаційна нашивка в мові даної країни

Відділова відзнака

Чи ти знаєш порядкове число Вашого відділу?

Намалюй відзнаку із порядковим числом Вашого Відділу.

Відзнака - емблема СУМ

Іспитові відзнаки

Таборові відзнаки

відзнаки Злету

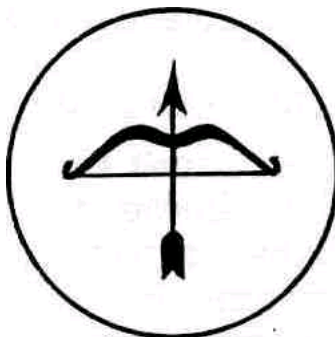

Ройові відзнаки

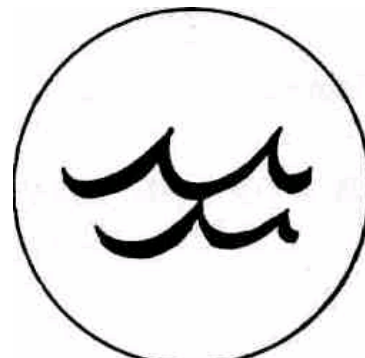
5

Запорожці

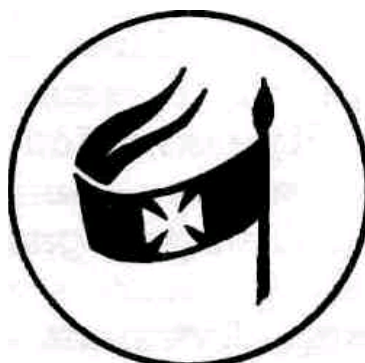

6

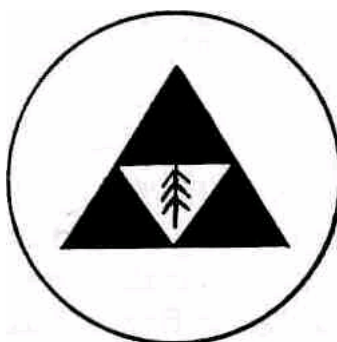
стрільці

Дніпрові хвилі

січовики

верховинці

чорноморці

русалки

21

лиси

19

соколи - орли

Як називається рій, до якого ти належиш?

Намалюй відзнаку Вашого роя.

Відзнаки ступенів - Впорядника

I-ий ступінь

II-ий ступінь

Відзнаки Ступенів Виховника

I-ий ступінь Виховника

II-ий ступінь Виховника

III-ий ступінь Виховника

IV-ий ступінь Виховника

Відзнаки Ступенів Культурника

I-ий ступінь Культурника

II-ий ступінь Культурника

III-ий ступінь Культурника

IV-ий ступінь Культурника

Відзнаки Ступенів Суспільника

I-ий ступінь Суспільника

II-ий ступінь Суспільника

III-ий ступінь Суспільника

IV-ий ступінь Суспільника

Відзнаки Ступенів Міжнародника

I-ий ступінь Міжнародника

II-ий ступінь Міжнародника

III-ий ступінь Міжнародника

IV-ий ступінь Міжнародника

Відзнаки Ступенів Ратника

I-ий ступінь Ратника

II-ий ступінь Ратника

III-ий ступінь Ратника

IV-ий ступінь Ратника

47. Однострій юначки

Беретка

Сорочка

Краватка

Відзнаки

Пояс

Спідниця

Шкарпетки

Черевики

48. Однострій юнака

Пілотка або беретка

Сорочка

Краватка

Відзнаки

Пояс

Штани

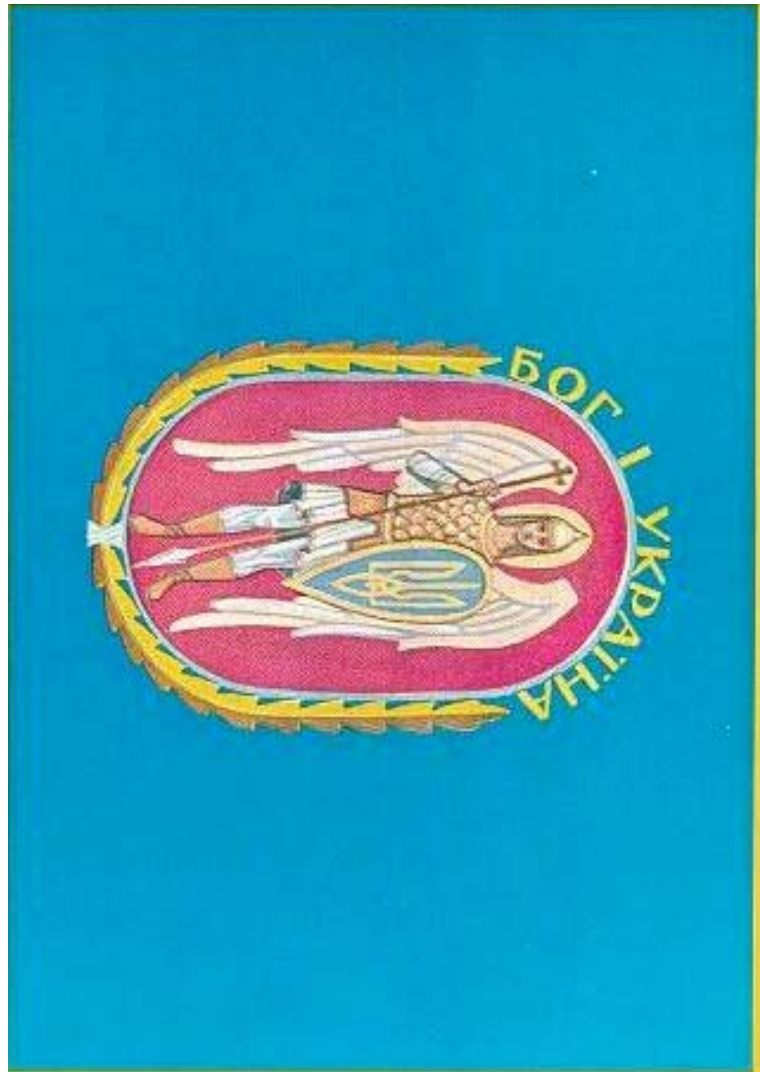
Шкарпетки

Черевики

49. Показати, де ці відзнаки знаходяться на однострою.

50. Прапор Відділу Юнацтва СУМ – права сторона

Прапор Відділу Юнацтва СУМ – ліва сторона

Нарисуйте цю сторону вашого відділового прапору.

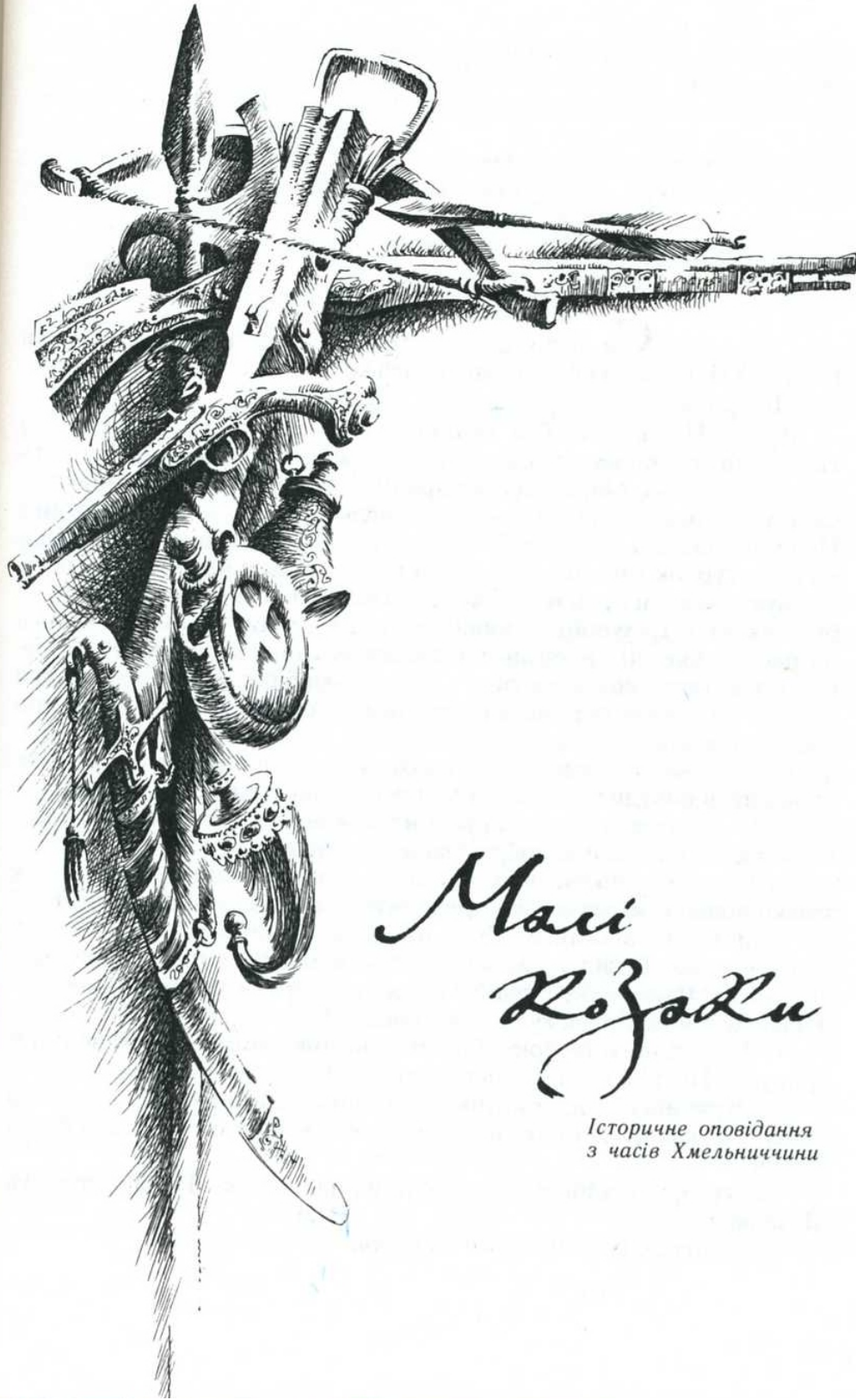
- **Як ваш Відділ називається?**
- **Яке число ваш відділ має?**
- **Як пишеться ваше місто, де відділ знаходиться?**
- **Розкажіть про місто на Україні, звідки назва Вашого відділу походить і де воно знаходиться на мапі?**

➤ 51. КАЗКА

- Після прочитання казки чи ви можете відповісти на питання:

Чи хлопці з села Нова Воля могли бути добрим кандидатами до СУМу якщо СУМ тоді би існував?

- Сумівці мусять жити гаслом Бог і Україна,
 - Бути свідомі хто є ворогом України бо мали знання,
 - СУМ розвиває релігійну і національну свідомість,
 - Мати любов до України,
 - Бути свідомі обов'язку і відповідальности,
 - Мати силу волі та емоцій,
 - Бути сильні і здорові,
 - Бути лицарськими,
 - Готові боронити Честь України.
-
- Поясніть де в казці знаходяться кожна з цих вижче поданих прикмет.

Мати Розади

Історичне оповідання
з часів Хмельниччини

I

Се було восени 1648 р., в часи, коли гетьман Богдан Хмельницький з славним військом запорозьким прийшов з-над Дніпра до Галичини.

В селі Новій Волі був великий рух і метушня. Кожний, хто тільки міг, поспішав за село на гостинець дивитися, як проходять козацькі війська. Майже всі хати були порожні, бо всі селяни: мужчини і жінки, старші і діти — вибралися стрічати дорогих гостей з Наддніпрянської України. Тільки на громадському пасовиську видно було гурток хлопців, що сиділи вкупі і немов над чимось радили. Дуже бажали вони й собі подивитися на славних козаків, але не було як лишити худоби, й наші хлопці з великим сумом zostалися на пасовиську. Лише один, найстарший з них Василько Романів, побіг на гостинець дивитися на козацький похід; інші пастушки пильнували йому худоби, а він за те мав оповісти їм широко про все, що побачить.

Сонце вже наближалось до заходу, а Василько ще не вертав; пішов ще в полудне, й хлопці були неспокойні, що з ним сталося.

— Чи його наш пан по дорозі не зловив, — здогадувався Іванко Чорний. — Пан дуже недобрий на його тата...

— Пан тепер нікому не пошкодить, — відповів Лесь Береза, — як тільки довідався, що козаки приходять, зараз казав запрягати коні і десь поїхав з паничами. Мабуть, вже й не вернеться.

— А може, Василько де заблудив, — журився Остапко Варениця.

— Що? Василько заблудив? Він же всі дороги знає, як старий чоловік! Де він не бував, куди не ходив...

— А мозе, його татари забрали до неволі? — питався маленький Грицуньо Петрів, який ще шепелявив і не вмів добре говорити.

— Дурненький ти, Грицуню, — сміялися хлопці. — Татари тепер разом з козаками воюють поляків; нашого чоловіка не взяли би до неволі.

Так гуторили хлопці, нудьгуючи на пасовиську. Нараз скрикнув Михалко Олійник:

— Дивіться, Василько вже на горбі.

Всі хлопці звернули очі, куди показував Михалко, і справді під захід сонця побачили, як наближався Василь. Ішов швидко, хвилями навіть підбігав, знати було, що поспішає і хотів би в одну мить бути при товаришах.

Хлопці кинулися до нього один через другого, питаючи, куди ходив і що бачив. Але Василько був такий змучений, що аж приблід і в першій хвилі не міг сказати ні слова.

— Нехай відпочине трохи,— сказав Михалко,— бачите, як з нього піт ллється.

— Ми такі цікаві! Оповідай зараз, Васильку! — кричали хлопці.

— Потому відпочне, тепер нехай розкажує,— шепелявив Грицуньо.

Хлопці голосно засміялися. Лесь вхопив Грицуня і перекинув його через плечі.

— Йой, заб'єс, пускай! — кричав хлопчина.

Тим часом Василько відпочив дещо і почав оповідати. Аж тепер побачили хлопці, як йому світилися очі, немов від великої радості; а як говорив, голос йому дрижав деколи, було видно, що він дуже зворушений.

— Такого дива, як нині,— розказував Василь,— я ще не бачив ніколи. Не бачили того навіть старі люди. Дідо Стефан аж плакали з радості. Як я вийшов за село, на гостинець, козаків ще не було. Але на гостинці стояло багато людей з нашого села і з сусідських. Зібралися немов на великий празник, всі в святочних одежах. Мій дідо були в високій сивій шапці,— тато і стрийко тримали їх під руки, бо дідо не можуть вже добре ходити. А всі були такі веселі, всюди сміхи і радість, всі гуворили так приязно і прихильно. Тато, як мене побачили, хотіли мене картати, що я кинув худобу і вийшов на гостинець, але дідо сказали: «Лиши його, нехай подивиться; щасливий він, що молодим дожив такого часу!..» Тоді тато вже нічого мені не говорили. А сусіди сміялися з мене і шуткували, що я вийшов до козаків босий, в подертій свитині, а всі були прибрані, як у свято, і казали мені вертатися додому, переодягнутися. Але дідо знов заступилися за мене. «Нехай лишиться,— сказали.— Ми вийшли стрічати не панів, але наших братів. Козаки не дбають за одіж, вони такі самі люди, як ми». Сусіди вже не жартували, і я лишився.

Чекали ми ще з годину. Здалека було видно великий туман на дорозі; всі пильно дивилися. Нараз хтось крикнув: «Військо йде!» Один чоловік, що виліз на високе дерево, побачив козацькі полки. Але ми за туманом ще довго не бачили нічого. Нарешті помітили кількох їздців. В одну хвилю, немов з неба, з'явилися, стали перед нами козаки. «Вороги чи други?!» — гукнув один із

них. «Други, други!» — скрикнули ми всі водно. «Вітайте нам гості!» Всі кинулися на гостинець здоровити козаків. Наші лицарі сиділи на рослих конях, прибрані були в сині жупани, підпоясані жовто-золотими поясами, на головах мали високі шапки, через плече рушниці, при боках висіли довгі криві шаблюки, а при поясі ще якесь знаряддя. Сідло у одного було дивної роботи, вкрите оксамитом чи якоюсь іншою дорогою матерією, а уздечка хіба насаджена самоцвітом, так світилася. Я стояв близенько при козаках і придивився добре.

А народ товпився, гукав і кричав радісно, що за гамором ледве можна було щось зрозуміти: «Слава, слава нашим лицарям, слава освободителям!» Козаки кланялися кругом високими шапками, розводили руками, дякували за привіт. «Лишіть, добрі люди,— промовляли козаки,— нам тепер ніколи забавлятися, ми за військовим ділом, послушайте!» Але народ не чув козацької мови, ще дужче кричав і гомонів. Тоді той козак на гарному сідлі, мабуть, старший козацький, витягнув маленьку булаву і махнув нею на товариша, що їхав поруч з ним. А тамтой в сю мить обома руками схопив невеликі палички, і тут же заторохтів над нашими головами голосний тарабан. Замовкли здивовані люди, стало тихо, мов маком сіяв. А старшина гукнув: «По велінню ясновельможного пана гетьмана, і всієї старшини, і всього війська запорозького, послушайте!» Слухали всі, заперши дух. Тоді виїхав наперед другий козак, підніс високо велику грамоту і голосно став відчитувати:

«Богдан Хмельницький, гетьман, з усім військом запорозьким всім взагалі і кожному з осібна, кому про се знати належить, доносимо, що ми вийшли з великою силою із запорозької землі і йдемо до вас, щоб висвободити вас з давньої неволі і зробити вольними. Довгі роки терпіли ми вже кривду і насильства. Цілому світові відомо, як нищили нас польські пани. Накладали на нас невольницькі тягарі і панщизняні роботи, руйнували наше добро, кривдили наші діти. Хто ішов з жалобою і шукав справедливості, той знаходив тільки сміх і зневагу. Коли ми домагалися наших прав, називали нас бунтівниками. Забули про се, що ми нашими грудьми боронили Польщу перед татарами. Поляки бажають знищити весь козацький рід. На всі ті кривди нема іншого способу, лише зламати поляків силою. Нехай козаки і селяни разом кинуться на ворогів. Хоч ворожа сила велика, ми не вступимося перед ними,— покладемо перед ними мертві трупи, застелимо дорогу могилами. Мусимо добути давню свободу, яку мали батьки наші...»

І ще багато гарних слів було в грамоті гетьмана Хмельницького. Відчитав козак грамоту, а ми всі ще стояли, немов німі, заслухані гетьманськими словами. Але в тій хвилі козацький старший

стягнув уздечку і крикнув: «Прощайте, люди добрі, нам пора далі в дорогу!» Вклонилися козаки високими шапками і швидко рушили вперед. «Прощайте!» — залунало з усіх уст, але наші лицарі були вже далеко.

II

На хвилину Василько спинився. Говорив скоро й аж задихався з великої натуги. Але хлопці не дали йому довго відпочивати.

— Що було далі? Говори, говори, Васильку!

Василь оповідав далі про козацький похід:

— Ледве ми стямилися по від'їзді козаків, коли з-за горба стали виступати козацькі полки. Народ ще більше кинувся на гостинець, всі тремтіли від нетерпеливості. Я виліз швидко на черешню при дорозі, щоб гарніше все видіти. Було ж на що дивитися!

Попереду їхали козацькі музики. Всі на конях з інструментами, аж дивно було глядіти. Інструментів було без числа, а такі незвичайні, що у нас ніколи не видати. Одні грали на трубах і сурмах; труби були то великі, то маленькі, довгі і короткі, деякі кручені, дивної форми, а всі світилися, як золото. Інші козаки били в бубни, а бубни також були різної величини; деякі дуже великі і голосні, а інші маленькі, що дрібонько торохкотіли. Ще інші музики мали в одній руці ніби решето, а другою рукою били в нього так, як у нас грають на весіллі. Їхали на конях і бандуристи з великими бандурами перед собою, а пальцями водили по струнах то швиденько, то спроквола. А всі грали в один раз, і хоч їх було багато, двадцять — тридцять, з інструментів виходила одна пісня. Се була дивна музика. Часом грали так сумно, так ніжно, що аж біль серце стискав і хотілося плакати; то знов починали веселої, голосної, що аж поля гомоніли, а відголос ішов світами. І тужно ставало від сеї музики, й радісно. А козаки в один голос співали прекрасну пісню:

Ой, немає лучче, та немає краще,
Як у нас на Україні,
Ой, немає ляха та немає пана,—
Не буде зміни...

За музиками їхало козацьке військо. Їхали козаки в рядах, різними відділами зі старшиною. Десять козаків — то був десяток,

а коло них їхав отаман. Сто козаків — се була сотня, а старшим був сотник, і він їхав перед своїм відділом. Тисяча козаків — се був полк, а старшиною був полковник; але в деяких полках було й більше козаків, певно, по кілька тисяч. Так говорили люди, звідкись вже довідалися. Кожний старшина мав відзнаку своєї власті: полковники мали золочені булави, сотники тримали в руках менші булави, пірначі, а отамани мали прості палиці, тільки деякі були з булавами. Кожний відділ козаків мав свій знак: десятки мали малі прапорці, а називали їх «значками»; сотні мали більші прапори; а найбільші і найгарніші були полкові хоругви. Козацькі прапори були різної краски: деякі червоні, інші сині, ще інші — жовті. Гарно було дивитися, як ті хоругви маяли над військом, немов летіли горою якісь дивні птиці. Деколи вітер відкривав цілий прапор, і можна було доглянути, що на нім намальовано. На кожному прапорі був інший знак: тут ангел з мечем в руці, там хрест, там знов хрест над півмісяцем; деінде намальовано козака з рушницею через плечі; то знов руку з мечем, або якогось звіра, або птицю. Говорили люди, що се знаки різних міст і повітів, з яких прийшли козаки. Козаки були в різних одягах, найбільше мали на собі сині і червоні жупани, а на головах великі шапки. Але деякі були в залізних збруях, панцирах, а як їхали, залізо дзвеніло глухим голосом. Оружжя мали всіляке: стрільби і рушниці, шаблі, пістолети; деякі відділи мали в руках довгі списи, дерев'яні із залізними кінцями, інші були з луками через плечі.

Козацька кіннота їхала та їхала без кінця. Я почав був числити, скільки їх буде, але збився з рахунку і не міг дочислитися. Позаду за кожним полком везли військові гармати. Се були тяжкі, великі штуки з широкими чорними гирлами, — аж мороз ішов по шкірі, як на них дивитися. За гарматами їхали довгі вози з військовими припасами; везли кулі, порох у залізних скринях, всякі харчі — муку, сухарі, сушене м'ясо і рибу і всякі інші потрібні речі.

Дивився я на се, аж очі боліли. Забув про цілий світ, а тільки сидів на моїй черешні та глядів, як ідуть козаки. Аж підійшли до мене тато та й кажуть: «Іди вже, Васильку, до хати, вже захід сонця буде, треба худобу гнати додому з пасовиська». Аж тоді нагадав я собі, що треба вертатися; вже й їсти хотілося, бо я не полуднував нині. А все-таки жаль було кидати черешню. Але тато знов заговорили до мене, і я мусив злізти. Ще дивився хвилину на козацьке військо; але козаків було без числа, все їхали нові десятки, сотні і полки. І я пішов, не чекаючи, коли вони всі перейдуть. Кажали люди, що кілька днів будуть переходити...

Скінчив Василь оповідання, а хлопці ще слухали б; не могли наслухатися про козаків.

— Куди ж іде се військо козацьке?

— Аж під Львів мають іти козаки. Міщани у Львові не хотіли послухати наказу гетьмана Хмельницького і тримають з польськими панамі; гетьман веде військо на них, а потім піде ще далі, аж на Варшаву, воювати короля.

— Чому я не бачив козаків,— зітхав Лесь,— гарні ж вони мусять бути, гарні...

— А я зараз пішов би до козацького війська, якби тільки мене взяли,— говорив Михалко Олійник.

— Та де б тебе взяли,— сміявся Іванко Чорний,— нащо їм тебе, їх і так багато...

— А знаєте,— перебив йому Василько,— до козацького війська кожному можна йти; козаки — се такі самі люди, як в нашім селі, тільки не хочуть слухати пана і не роблять панщини. До війська приймають кожного, хто захоче до них приступити. Парубки з нашого села говорили, що підуть з козаками; я чув, що Панас Шумний вже козакує...

— От як,— дивувалися хлопці,— кожному можна бути козаком...

— То я також мозу бути козаком? — питав цікавий Грицуньо.

— А то був би козак! — сміялися хлопці.— Ти, Грицуню, ще маленький, козаки великих приймають.

— Я також великий,— гнівався Грицуньо,— мені взе вісім років...

Хлопці сміялися та шуткували і не зауважили, що Василько нараз чогось дуже задумався. Аж Михалко запитався:

— Що тобі, Василю?

Василько мовчав; але знати було, що хоче щось говорити; неначе боровся сам з собою. Нараз сказав тремтячим голосом, але голосно й виразно:

— А може, й ми стали би козаками?

Хлопці замовкли, немов остовпіли. Нараз крикнув Михалко:

— Славно! Будемо козаками!

— Славно, славно! — кричали всі хлопці.— Підемо воювати разом з козаками!

— Але як се зробити? Коли підемо?

— Ходім зараз! До козаків! — кликав нетерпеливий Лесь.

— Я сідаю на коня і поїду в одну хвилю,— відізався Іванко.

— Я тільки худобу зажену додому,— говорив Степан Великий.

Розпочалася жива гутірка між охочими хлопцями; один кричав через другого, а кожний радив своє. Василь стояв задуманий, не говорив нічого. Аж хлопці дещо втихомирилися, сказав спокійно:

— Треба нам добре подумати, що маємо робити. Так, як ми тут є, не можемо іти до війська. Хто хоче іти до козаків, мусить добре

приготуватися, взяти з собою оружжя, харч, все, чого треба у війську. Війна не забава.

— Що ж маємо робити, Васильку? — перебив Лесь, а лице аж горіло йому з цікавості.

— Нині вже пізно, треба гнати худобу додому, бо вечоріє. Але завтра ранком, як тільки стане світати, зійдемося знов тут на пасовиську і зробимо раду. Треба нам впорядкуватися по-козацьки, вибрати старшину і подбати про зброю. Кожний нехай візьме з хати оружжя, яке хто має,— з голими руками до війська не підемо. Мусимо мати, з чим показатися.

— Я маю в хаті лук, візьму від вуйка,— кликнув Стефанко.

— У нас в хаті є рушниця, але не знаю, чи тато дозволять... Хіба так заберу...— говорив Лесь.

— Я зладжу спис, такий довгий і гострий,— казав Іванко.

— А я притаскаю таке диво, якого ви ще не бачили...— розказував Остапко Варениця.— Тільки не знаю, чи сам дам раду...

— Що таке? Що таке?

— Не скажу, завтра побачите!

— А мій дідо мають таку велику-величезну палюгу, то я її принесу,— говорив поважно Гриць.— Налякаєтеся всі, така страшенна.

— Добре, добре! — сміялися хлопці.— Побачимо завтра. Раненько будемо на пасовиську, зробимо раду.

— Станемо козаками! — гукнув Василь.

— Славно, славно! Будемо козаками!

III

Наступного дня ранок був холодний, осінній. Мряка стала опадати на землю, трава вкрилася рясною росою. Сонце вже піднеслося на небо, заповідався гарний, погідний день.

На пасовиську вже чекав Василько. Всюди був перший і тепер також прийшов найперший з усіх товаришів. Прибрався, як на свято. Хто попереднього дня бачив Василя, нині не легко би його пізнав. Вчора був він босий, в обдертій свитині, в старім капелюсі,— нині одягнув чистеньку сорочку, взяв новий сіряк, на голову насадив гарну чорну шапку, а чоботи високі з халявами аж світилися до сонця. Виглядав не як чотирнадцятилітній хлопець, але як дорослий парубок. Але найдивніша річ се було те, що від пояса висіла йому шабля,— правдива вояцька шаблюка. Звідки

Василь взяв таку штуку? Се була довга історія. Василь знайшов її ще перед роком десь під шпихліром; раз він копав на гумні рів, щоб спустити воду з-під хати, і несподівано надібав старе залізо. Шаблюка вже заржавіла, почорніла, в деяких місцях була вищерблена, але Василько взявся до неї з великим завзяттям, чистив її кілька годин, потім гострив на каменю, і нарешті шабля виглядала як нова. В хаті всі дивувалися, звідки взялася та шабля на гумні, але ніхто не вмів сього пояснити. В кінці побачив її Василів дідо, Стефан; він аж сплеснув руками, коли Василько показав йому шаблюку, — в очах стали йому сльози. «Пам'ятаю я сю шаблю, пам'ятаю! — казав, утираючи лице. — Ще був я маленькою дитиною, як висіла вона у нас в хаті на покуті, на почеснім місці. Як приходило велике свято, Великдень або Різдво, тоді мій дідо-покійник припоясували її до боку і так ішли до церкви. Ой, добрі се були часи! Не було ще тоді у нас пана в селі, — всі ми були рівні, всі були панами та й всі могли носити шаблі. Ми мали давні права, вольності ще від князя Льва і панщини не робили. Але пізніше все змінилося. Пам'ятаю, як одного разу напали на наше обійстя якісь люди, — був великий крик, метушня, — се приїхали служки старости з міста виганяти мого діда на роботу, на панський лан. Старенький дідусь вхопився за шаблю, хотів боронитися, але котрийсь посіпака замахнувся на нього сокирою — і дідо впали мертві на землю... Тоді наша хата погоріла, а батько від того часу вже ходив на панщину. Дідова шабля тоді десь пропала, — от, аж нині віднайшлася... Наша давня, дорога шаблюка...» Отак оповідав дідо Стефан Василеві про шаблю його прапрадіда.

Василь з жалем слухав сумної історії. Шабля стала відтепер для нього дорогою пам'яткою, він беріг її пильно і ховав у великім поважанню. А в глибині душі мріяв про се, що колись зможе припоясати її до боку, піти на війну проти гнобителів і помстити смерть прапрадіда. Вимріяна хвиля прийшла дуже скоро, — козаки почали війну з поляками, а Василько міг стати вояком і взяти шаблюку з собою.

Сонце підносилося вище. Василь вже був нетерпеливий, що товаришів так довго нема, — але вкінці по одному, по двох почали приходити. Всі оглядали цікаво Василеву шаблю, кожний дивувався, бо не бачили ще такої дивної, крутої шаблюки; Василь десять разів мусив оповідати її історію. Але кожний хвалився також своїм оружжям, яке приніс з хати.

— Дивіться, — казав Стефанко, — який лук я роздобув. Правдивий татарський лук! Мій вуйко купили його торік на ярмарку від якогось захожого купця. Се дорогий лук. А дивіться, як стріляє!

Стефанко насадив стрілу, натягнув, і зі свистом полетіла стріла

високо під хмари. Впала далеко на пасовиську, а котрийсь хлопець побіг її принести. Хлопці один по другім брали лук в руки, і кожний чудувався, що лук зроблений з якоїсь гнучкої кості; кожний з них бачив вже луки, але вони були звичайно з дерева.

Іванко показував свій спис, який сам собі зладив; се був дубовий дрючок, а на кінці насаджено старе залізне вістря; спис був дуже довгий, і Іванко носив його гордо на рамені. Лесь приніс велику, тяжку рушницю; стрільба була вже стара, але стріляла ще добре, й уживали її часто на ловах на грубшу звірину.

— Я ледве виніс її з хати,— оповідав Лесь.— Тато не дають мені стрільби до рук, бо кажуть, я ще малий; але я розказав старшому братові, що мені треба конечно стрільби, і він мені дав рушницю. Тата не було в хаті, брат обіцяв сказати батькові, як вернуться.

Показували й інші хлопці кожний свою зброю. Сей приніс топір, тамтой сокиру, інший вила, ще інший добрий дрючок, окований залізом. Деякі тягнули за собою бучки, коли,— що хто мав. Але ні в кого не було такого доброго оружжя, як у Василя, Стефана та Леся.

Нарешті прибіг і Грицуньо. Хлопча а ж задихався, розчервонівся цілий і здалека вже кликав:

— Дивіться, дивіться, яка в мене велиценна палюга.

Хлопці зі сміхом оглядали грубу, тяжку палицю.

— Ану, зміряйся, Грицуню, з своєю палицею: хто більший — ти чи палиця?

— Не хочу,— обурився Грицуньо,— ви смієтеся з мене, як з малої дитини!

— Ні, ні, Грицуню, ти не мала дитина, а великий хлопець! Зміряйся!..

Насилу поставили Грицуна коло палиці,— палиця була добре вища від завзятого хлопчика!

— Як ти з нею будеш ходити? — сміялися хлопці.

— Яюсь взе буду! — казав Грицуньо.— Візьму її на плечі, як русницю...

Хлопці ще були б бавилися Грицуном, але нараз котрийсь крикнув:

— Дивіться, дивіться! Остапко тягне з собою якийсь віз!

Всі пустилися бігти напроти. Дивний вид побачили. Остапко Варениця запряг себе в шлею і тягнув за собою невеликий возик; а побіч нього в другу шлею був запряжений великий чорний кудлатий пес! Псисько, мабуть, не привик ходити з возом, бо кидався на всі сторони і хотів добутися на волю. Але Остапко одною рукою притримував його за кучері, і пес мусив тягнути возик. Прискочили хлопці ближче дивитися, що є на возику.

— Що таке везеш, Остапку?

Аж крикнули всі, як поглянули на віз. Побачили тут малу залізну гармату.

— Недарма говорив вчора, що привезе дивне диво! Гармату привіз! Козацьку пушку! Звідки ти її взяв, Остапе?

Стали кругом і почали оглядати пушку. Се була невелика штука, трохи довша, як рука дорослого чоловіка, але груба і широка. Навіть не була се правдива гарматка,— не можна було стріляти з неї кулями, а тільки стріляти з неї порохом на Великдень.

— А се ж той моздір, з якого ми стріляли в свята,— сказав котрийсь хлопець.— Як ти його добув з-під дзвіниці?

— Знаєте,— говорив Остапко,— мій вуйко сторожує коло церкви вночі і має ключі від дзвіниці. Я їм сказав, що мені треба пушки, бо ми йдемо до війська, і вуйко видали мені моздір. Ще й похвалили нас, кажуть: «Молодці хлопці, підемо разом воювати ворогів». Вуйко теж хочуть іти з козаками. От і я взяв пушку. Але самому тяжко було тягнути візок, та й я запряг нашого Босого, щоб мені помагав. Але гільтяй-пес цілу дорогу хотів втікати. Хотів я взяти його до війська, але ніяк не годиться...

Остап розв'язав шлеї, а Босий тільки сховав хвіст під себе та й в ноги! Грицуньо пустив за ним палицею, але не міг наздогнати; тоді кинув за ним грудкою землі і крикнув:

— Трус, трус!..

IV

Нарешті зійшлися всі хлопці. Було їх багато, більше, як попереднього дня, бо про збори довідалося мало не півсела. Малі козаки кликали на пасовисько всіх сусідів, і разом зібралося більше як тридцять хлопців. Всім світилися очі від радості, всі нетерпеливо чекали, що далі буде.

Василько виступив наперед і гукнув голосним глосом:

— Панове молодці! Будемо раду радити!

Хлопці заметушилися і почали тиснутися до Василя; кожний хотів стояти якнайближче, щоби добре чути, що будуть говорити. Але Василь казав їм розступитися:

— По запорозькому звичаю треба нам ставати в велике коло, а тоді кожний козак чутиме кожнеє слово.

Розступилися козаки і стали кругом довкола Василя; круг був широкий, але кожний міг добре бачити і чути промову.

Тоді Василь зняв з голови свою високу шапку, вклонився низенько товариству на всі сторони і почав говорити:

— Панове молодці! Задумали ми вчора велике діло, а нині маємо його виконати. Прийшли до нас з далекої сторони наші брати запорожці, щоб висвободити нас з тяжкої неволі, повернути нам волю і щастя. Гетьман Богдан Хмельницький кличе нас всіх, щоб ми йшли разом з ним воювати ворогів. До козаків ідуть всі, хто тільки може,— наші батьки, діди, старші брати. Підемо і ми, молоді! Може, ми ще непридатні до війська, може, не маємо сили до тяжкої військової служби, але маємо добру охоту і робитимемо все, до чого нас заставлять. Ми молоді, але готові віддати на службу вітчизні все наше життя, а як буде треба, то й смерть приймемо для добра України... Всі підемо до козацького війська! Годяться всі?

— Всі, всі! — кричали хлопці.

— До запорожців, до козаків!

— Підемо воювати ворога!

— Будемо служити козакам!

— Я вмю поводитися зі стрільбою, буду чистити козацьку зброю,— хвалився Лесь.

— Я буду коней пильнувати, на ніч водити на пасовисько,— говорив Петрусь Карпенко.

— Я вмю робити списи, може, козакам потреба,— казав Іванко.

— А я вже лишуся при моїй гарматі, стану пушкарем,— твердо сказав Остап Варениця.

— А я буду воювати з моєю палицею,— поважно заявив Грицуньо.

Гамір був такий, що Василь ледве втихомирив молодих козаків.

— Панове молодці! — говорив далі.— Треба нам вибрати старшину, щоб нам проводила. Є нас більше як тридцять, можемо мати власний курінь.

— Сцо то таке курінь? — питав цікавий Грицуньо.

— Т-сс, тихо, не перебивай,— загомоніли хлопці.

— Курінь — се хата, в якій мешкають козаки, збудована з хворосту, а вкрита очеретом. Кожний курінь має свого старшого, отамана. Треба і нам вибрати старшого, щоби нам у всім проводив. Скажіть, кого хочете отаманом мати?

— Ти, Василю, будь нам отаманом, ти почав наше діло, веди його й далі,— сказав Варениця.

— Так, так! Славно! Василь буде нам старшим! Василь буде отаманом! — кликали всі хлопці.

Василь знов зняв шапку і поклонився товаришам:

— Славне товариство! Панове молодці! Дякую вам за честь,

якою ви мене наділили, а якої я недостойний. Коли все товариство однодушно хоче, щоб я був отаманом,— приймаю уряд.

По тих словах відпоясав від боку шаблю, підніс її догори і сказав по запорозькому звичаю поважним голосом:

— Отся шабля буде добрим на нагороду, а лихим — на кару. А я не зложу її, поки не помстимо нашої кривди і не здобудемо волі Україні.

— Ми всі підемо з тобою, всі положимо голови за нашу вітчизну! — однодушно загомоніли всі хлопці.

Всі були зворушені сею великою хвилиною; всі розуміли, яке важливе діло починають. Не одному сльози стали в очах; Василеві голос дрижав зі зворушення.

— Панове молодці,— казав Василь по хвилі,— тепер виберемо ще іншу старшину, щоб разом з отаманом нашими ділами рядила. Наперед треба нам мати писаря, щоб письма від нашого куреня писав...

— Писарем нехай буде Михалко Дяченко, він гарно пише...

Дяченко був невеликий хлопець, з кучерявим волоссям; як почув, що його вибирають писарем, аж посміхнувся із задоволенням: він був сином дяка та зі всіх хлопців в селі писав найгарніше.

— Далі потрібний нам хорунжий, щоб носив наш прапор.

— Звідки ж візьмемо прапор? Не маємо ніякого...

— Як підемо до козаків, дістанемо хоругву, правдиву, запорозьку,— пояснив Василь.

— Може, дістанемо також трубу і тарабан, будемо мати ще трубача і довбуша.

— Ціла музика буде! — сказав радісно Лесь, що дуже любив слухати музики.

— В козацькій війську є ще багато інших урядів: обозний пильнує табору, суддя судить козацькі справи, осавули розвозять накази старшини, пушкар має нагляд над гарматами. Ми можемо вибрати собі також таку старшину.

Хлопці дуже розцікавили до козацького війська і бажали вибрати якнайбільше старших. Мало не прийшло до сварки, бо кожний хотів мати якийсь уряд. Василько якось зумів погодити хлопців; рішили, що тепер виберуть тільки писаря до помочі отаманові, а іншу старшину встановлять пізніше. Всі на се згодилися,— тільки один малий Грицуньо ніяк не хотів вступитися: забажав собі, щоб йому дали якийсь уряд, і зачав гірко плакати, коли йому сказали, що більше урядників не виберуть. Всі сміялися з нього та толкували йому, як вміли, але Грицуньо плакав ще більше і нічиїх слів не хотів слухати. Нарешті, щоб його втихомирить, Василь сказав:

— Слухай, Грицуню, як будеш плакати, ми тебе до нашого

курень не приймемо, бо нам плаксів не треба. А як будеш чемний і перестанеш плакати, зроблю тебе моїм отаманським чурою: будеш носити за мною шаблю, пильнувати мого коня та робити все, що роблять військові чури. Добре?

— Добре,— сказав крізь сльози Грицуньо.— Я взе не буду плаксою, я хоцу бути військовим цурою.

Та й за хвилину Грицуньо вже весело сміявся та перед усіма хвалився, який то він великий уряд має...

Отак скінчилися вибори старшини. Сонце вже пішло високо, а хлопці все ще радили, все говорили про те, що їм далі робити.

Кожний мав свою думку і хотів, щоб товариші його вислухали; кожний бажав дати свою пораду в такій важливій справі. Серед гарячої розмови і палких спорів час минав непомітно.

Не зауважили молоді козаки, що тим часом під село під'їхав відділ якогось війська. Частина їздців задержалася під лісом, а кількох пустилося їхати на пасовисько. Хлопці сперечалися завзято, коли нараз почули за плечима звучний голос:

— Над чим так радите, хлопці?

Наші козаки, хоч які відважні були, аж задеревіли від страху. Голосна громада нараз замовкла, ніби всі голос втратили. Перед ними стояли на конях запорожці, у блискучій зброї, з рушницями і списами,— чи се привид, чи справді живі люди?

— Що ж ви, хлопці, німі усі, води в рот набрали? — питав жартівливо, веселим голосом козак.

Хлопці щойно тепер порушилися, ніби будилися від сну. Се ж козаки, справді козаки — запорожці!

— Що, зброя у вас є, шабля, рушниця, списи, навіть і пушка? Над чим так радите, на війну хочете іти? Звідки ви? — допитувався далі козак.

Василько перший прийшов до себе. Поблід дуже, але твердо виступив наперед і голосно сказав:

— Ми з села Нової Волі. Чули, що гетьман Богдан Хмельницький всіх кличе на війну з поляками, на нашій раді рішили іти до козацького війська. Отсе наш цілий курінь, а я отаман, Василь Романів.

Козаки цікаво слухали слова Василька.

— На війну вибираєтеся, справді на війну?

— До козацького війська! До козаків! Всі ми хочемо боротися з ворогами,— однодушно відповіли хлопці.

— Ви ще малі! Військова служба тяжка... на війні небезпечно...

— Ми готові віддати наше життя, щоби здобути волю Україні!

Тепер замовкли запорожці,— з дива не могли вийти, як побачили тих малих, а таких завзятих козаків.

— Чуєте, пане гетьмане, що говорять сі хлопці? — сказав один

з козаків до поважного мужчини, що сидів на прегарнім білім коні в блискучій зброї, у шапці з білим пером та з булавою в руці.

Хлопці заворушилися, як почули сі слова. Отсе перед ними на коні сидів сам гетьман Богдан Хмельницький, батько козацький, визволитель України!.. О, яка радісна, несподівана стріча!..

В одну мить відкрилися всі хлоп'ячі голови,— хлопці почали тиснутися вперед, щоб побачити лице гетьмана, діткнути його одежі, привітати дорогого гостя... Десятки рук піднялося догори.

— Слава, слава, слава! Слава гетьману України!

З радістю дивилися старі, сивовусі запорожці на завзятих хлопців, що оточили довкола гетьмана.

А Богдан Хмельницький підніс догори гетьманську булаву і промовив поважним голосом:

— Воістину кажу вам — побідить Україна, як матиме таких синів...

А до хлопців звертаючись, сказав гетьман з ласкавою усмішкою:

— Приймаємо вас, малі козаки, до запорозького війська.

— Слава гетьману, слава, слава! — кликали хлопці з безмірним натхненням...

СЛОВНИК ДЛЯ КАЗКИ - МАЛІ КОЗАКИ

безмірним - immeasurable
бунтівниками - rebels
бучки – палиця - poles

велінню - command
вертав – to come back, return
вимріяна - dreamt
вищерблена - chipped
вістря – edge, point

гамір - noise
гирлами – mouth, openings
гостинець – present, gift
гумні – rubbery

десяток – group of ten
дива - wonder
дрижав - tremble
дужче - stronger

жалобою - grief, grievance

завзяттям – with courage
замахнувся – raised one's hand with
a weapon
заперши – locked
заступилися – intercede
захожого – stranger, unknown
зворушений – agitated
знаряддя - tool

їздців - horsemen

картати - reproach
коли - stakes

лан - field
луками – bows & arrows

мак - poppy
міщани – city dwellers
моздір – type of weapon

булава – mace, used during
Hetmanate era as a sign of
leadership

велиценна – great, big
визволитель - liberator
визволити - free, liberate
відділ – section, unit
воюють - battle

гармати - guns
гнобитель(-і,-ів) – oppressor
гомоніти(-ли) - speak
гуторили - spoke

діткнули – to touch
довбуша - drummer
дрючок – stake, picket

задеревіли – became stiff,
unmoving
заметушилися – to begin to fuss
запрягати – harness
заторохтів – rumbled
збруях – horse harness
здогадувався – surmised

кучері - mane

лицар (-і) – knight(s)

метушня - turmoil
мить - moment
мряка - fog

наближалося – to draw near
насильства - forcibly
натхненням - inspiration
невольницькі - slave
незвичайні – uncommon, unusual
неспокійні – uneasy, restless
нетерпеливості - impatience
німі - mute

обійстя - homestead
оксамитом - velvet
оружжя – зброя - weapons
освободителям - liberators
отаман – leader of a group of ten

палички – small sticks
паничами – young noblemen
панщизняні – mandatory work for a lord
пасовисько - pasture
підпоясані – tied with a sash, belt
покуття – place in home diagonally
opposite the hearth
Поляки – Polish people
Посіпака - henchman
празник - feast
прибрані – dressed up
припоясували – attached to the belt
пушкар(-ем) – gunner, cannoneer

рада (радити, радили)- to consult
решето - sieve
розступитися – to make room
рослих – tall stature
рясна - abundant

самоцвітом – precious stone
сідло - saddle
сіяв - sowed
сотня – group of one hundred
спроквола - slowly
стямилися – collect themselves

тарабан - drum
топір – ax with long handle
трубач - trumpeter

наздогнати – to overtake
натуги – effort, struggle
неволя - captivity
недостойний - unworthy
непридатні – unfit, unsuited
нетерпеливий - impatient
ніжно - pleasantly
нудьгуючи - worrying

обурився – to become angry
оповісти - to tell
осавул(-и) – military messenger
остовпіли - stunned
очеретом - reeds

палюга(-у) – палиця - sticks
панцирах - armor
парубок – young male
пастушки - shepherds
плаксив – cry baby
полковник - leader of 1,000
полк – group of one thousand
помстити – get revenge
пошкодити - harm
приблід – become pale
припасами – equipment
приятно - friendly

радості (-і) - joy, glad
роздобув – to obtain
роса -dew
рушниця (-і) – guns, rifles

свитині – peasant overcoat
сіряк – homespun peasant coat
сотник - leader of a group of 100
справедливості – fairness
старшина – highest ranking military
сурми - horns

товпився – to crowd, to swarm
торохкотіли – rumbled
труби - trumpet

трупи - corpses
туман - fog

уздечка – horse bridle

хворосту – dry branches
худоба - cattle

черешня – cherry tree

шаблюки - sabre
шлею – breech band
штука – piece, thing

ясновельможного – most noble

тужно - sadly
тягар (-і) - burden

хоругва - religious banner

чура(-ою) – weapon handler

шепелявив - lisped
шпихліром – wheel spokes
шуткували – joked, laughed at